

CAROL II DE LA DEZERTARE LA GENOCID

Cuprins

Prolog	9
Ferdinand și Maria	12
Căsătoria lui Ferdinand cu Maria.....	24
Regina Maria despre regele Carol I.....	27
Nuntă la Sigmaringen (29 decembrie 1892)	32
Ferdinand și Maria călătoresc spre România.....	40
O prințesă prolifică.....	50
Presa social-democrată despre înzestrarea lui Ferdinand și Maria....	63
Copilăria și tinerețea lui Carol II. Un răsfăț exagerat	69
Un pedagog ciudat: Mohrlen.....	80
Tânărul Carol II la Potsdam și în Rusia lui Nicolae II.....	100
Proiectul unei căsătorii eșuate	105
Vizita țarului Nicolae al II-lea la Constanța (iunie 1914)	110
Regina Maria despre vizita țarului Nicolae al II-lea la Constanța....	114
La 19 ani guvernul îl „dotează” pe Carol II cu 100.000 de lei ...	123
Carol al II-lea în Războiul de întregire națională (1916 – 1919).....	131
Regina Maria despre pacea de la Buftea – București (24 aprilie/7 mai 1918).....	160
În iunie 1918, Carol II preia comanda.....	164
Septembrie 1918: Carol II dezertează și fuge la Odessa cu Zizi Lambrino	177
Dezertarea lui Carol și o pedeapsă ridicolă: 75 de zile „concediu” la Horațu	199
Regina Maria despre dezertarea fiului ei Carol	218
Dezertorul Carol este adus în țară.....	241
Regina Maria despre dezertarea lui Carol (II).....	250
Întâlnire Maria – Carol (16 octombrie 1918)	271
Anularea căsătoriei lui Carol cu Zizi Lambrino. Carol se împușcă în picior (mai 1919).....	282
Prințul Carol abdică	302
Carol – Inspector General al Aeronauticii. Specializarea lui: Mită, Trafic de influență și Comisioane mari	319
Limitele democrației românești.....	334
Grigore Gafencu dixit	341

Alexandru Averescu la putere (1920 – 1921)	349
Ion I. C. Brătianu și P.N.L. consolidează România Mare (1922 – 1926).....	353
Constituția din 1923.....	359
Două tragedii naționale: moartea regelui Ferdinand și asasinarea lui Ion I. C. Brătianu (1927)	365
Un psihopat moștenitor la tronul României!	372
Femeia „destinului”: Elena Lupescu. Carol și „Duduia” fug din țară	375
4 ianuarie 1926.....	381
Un exil aurit (1925 – 1930)	385
Carliștii	401
Lovitura de stat din 6 – 8 iunie 1930	406
Nichifor Crainic despre regimul lui Carol II.....	419
Grigore Gafencu despre regimul lui Carol II.....	425
Guvernele personale ale lui Carol II	439
Guvernul N. Iorga	441
Oculta instalează guvernul I. G. Duca (decembrie 1933).....	447
Carol II și Elena Lupescu pun la cale asasinarea lui I. G. Duca	454
Guvernul Gh. Tătărescu (1934 – 1937), expresia puterii discreționare a lui Carol II	461
Carol II, regele călău (1930 – 1940)	472
Mihail Sturdza despre Carol II	476
Carol II, Oculta și asasinarea lui C. Z. Codreanu	479
„Duduia”, în Jurnalul lui Carol II.....	482
Constantin Argetoianu despre regimul lui Carol II.....	493
Afacerea SKODA	500
Constantin Argetoianu despre Camarilă	505
Hohenzollernii: arghirofili și degenerați	512
„Nobila” Elena de Grecia!	516
Ileana se mărită (1931)!.....	518
Prințul Nicolae și „Duduia” sa!	524
Documente comuniste interbelice despre Carol II.....	535
Diplomația românească interbelică.....	544
La Nistru, stare de tensiune permanentă	550
Nicolae Titulescu prin el însuși	553
Nicolae Titulescu omul Ocultei!	559

Reședința Comisiei a Statului Român dezvăluie hoțiile lui Carol II (1930 – 1940)	569
Nicolae Steinhardt despre Carol II.....	584
Politicianismul românesc interbelic în viziunea lui Mircea Eliade.....	587
Ascensiunea Germaniei	597
Pactul Stalin – Hitler și România	602
Neutralitatea României (septembrie 1939 – mai 1940).....	614
Diplomația românească între septembrie 1939 și mai 1940.....	620
21 septembrie 1939: o afacere tenebroasă.....	630
Mihail Moruzov și asasinarea lui Armand Călinescu	634
Crimele în masă din noaptea de 21/22 septembrie 1939	640
Elevul Martir, Florea (Jan) Găman (17 ani)	652
Alte crime odioase ale regimului Carol II – Elena Lupescu (septembrie 1939).....	658
U.R.S.S. premeditează atacul asupra României	661
Stalin e gata de atac!	666
Preludiile ultimatumului lui Stalin	683
Ultimatumul U.R.S.S. din 26 iunie 1940	692
Ultimatumul sovietic reflectat în „Jurnalul” lui Carol II	702
Gheorghe Tătărescu despre ultimatumul lui Stalin	717
Guvernul român răspunde ultimatumului lui Stalin	728
Evacuarea Basarabiei și nordului Bucovinei	734
1 iulie 1940: Generalul Ion Antonescu îl acuză pe Carol II.....	741
Istoricul Ștefan Ciobanu protestează împotriva cedării Basarabiei și nordului Bucovinei.....	747
Carol II se gudură pe lângă Hitler.....	752
15 iulie 1940: Hitler amenință România cu nimicirea.....	765
În vara lui 1940 Stalin avea în plan cucerirea întregii României. 775	
Incidente la frontiera sovieto-română provocate de U.R.S.S. (iulie-august 1940)	780
Negocierile româno-ungare de la Turnu-Severin (16 – 24 august 1940)	783
Mihail Manoilescu despre Dictatul de la Viena	794
Valer Pop despre Dictatul de la Viena.....	812
Primul Consiliu de Coroană din 30 august 1940.....	827
Al doilea Consiliu de Coroană (31 august 1940).....	846

Poziția lui Nicolae Iorga în Consiliul de Coroană din 31 august 1940 ..... și cărți.....	851
Poziția lui Iuliu Maniu la Consiliul de Coroană din 31 august 1940	855
Carol II despre Consiliile de Coroană din 30 – 31 august 1940 (Jurnal).....	872
Un episod neobișnuit: Ardealul vrea să se apere cu armele!	879
Abdicarea lui Carol II.....	886
Ion Antonescu este instalat la guvernare	897
Alungat ca un câine turbat!	908
Epilog: „În România domină acum omorul legal” (N. Iorga 1939).....	913
Concluzii	916
ANEXĂ	917
Bibliografie.....	971
Indice de nume.....	987

Ferdinand și Maria

Părinții lui Carol II, Ferdinand și Maria, provin din două familii princiere europene, din Anglia și Germania.

Ferdinand, fiul lui Leopold, fratele mai mare al lui Carol I, s-a născut la 24 august 1865. A învățat la Düsseldorf (liceul), studii militare la Kassel și Postdam, obținând în 1885 gradul de locotenent în armata germană. Și-a completat studiile la două universități: Tübingen și Leipzig. Timid, modest, educat, era preocupat de studiul aprofundat al botanicii. Înzestrat cu disponibilități reale în însușirea limbilor străine, cunoștea bine franceza, engleza, rusa, greaca, ebraica. Era pasionat de cunoașterea istoriei, a istoriei militare îndeosebi. Manifesta o credință neștrămutată, fiind un catolic practicant. Nesigur pe sine, neîncrezător în calitățile sale, cu o înfățișare plină de prestanță, suplu, blond și frumos, dar cu două urechi mari. El, Ferdinand, după ce devenise certitudine faptul că Elisabeta și Carol I nu vor avea copii, după ce unica lor fiică, Maria (1870 – 1874), murise, a fost ales moștenitor al unchiului său, Carol I (1866 – 1914).

Desemnat principe moștenitor al Coroanei României, Ferdinand a sosit în Țară pe 19 aprilie 1889. În prealabil, pe 18 martie 1889, Ferdinand a fost numit Alteță Regală¹.

Mama viitorului Carol II, Maria Alexandra Victoria, a fost născută la 29 octombrie 1875, având ca părinți pe ducele de Edinburgh, Alfred, al doilea fiu al reginei Victoria (1837 – 1901) și pe Maria Alexandrovna, unica fiică a țarului Rusiei Alexandru al II-lea (1855 – 1881), asasinat de anarhiști la 1881.

Sosit în România, la 1889, ca principe moștenitor, Ferdinand se îndrăgostește de una dintre domnișoarele de onoare ale reginei Elisabeta, Elena Văcărescu. Regina Elisabeta, Carmen Sylva ca poetă, avea o deosebită slăbiciune pentru Elena Văcărescu, îndeosebi că împărtășeau, amândouă, pasiunea pentru

---

¹ Gheorghe I. Bodea, *Regele Carol al II-lea. Destinul unui pribeag*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000, p. 19.

poezie. Indiferentă la statutul Casei regale a României, Elisabeta a încurajat din răspundere legătura-idilă dintre Ferdinand și Elena Văcărescu. Presat de oamenii politici români Lascăr Catargiu și P. P. Carp, regele Carol I este nevoit să ia atitudine.

„Iubirea nebună”², cât și „logodna binecuvântată de regină”³ n-a întâmpinat, de la început, opoziția regelui Carol I, pe motiv că lui, regelui, „îi e greu de a se pune de-a curmezișul fericirii unui om”, după cum declarase generalului Gh. Manu venit în audiență la Palat pe 29 iunie 1891.

La cererea generalului Gheorghe Manu (mesagerul lui P. P. Carp) ca regele să o îndepărteze pe Elena Văcărescu din anturajul reginei Elisabeta, Carol I se opune zicând că schimbarea unei domnișoare de onoare „este o chestiune de guvernare internă a Palatului”⁴, acceptând însă că intenția de a se căsători a principelui moștenitor cu Elena Văcărescu „poate să fi de competența cuiva”⁵.

P. P. Carp îl va soma pe Carol I să interzică căsătoria lui Ferdinand cu urmașa mării familii a Văcăreștilor, pe motiv că însuși poporul român ar fi ofensat adânc de proiectata căsătorie. P. P. Carp i-a spus regelui că atunci când țara și poporul român au dăruit Coroana unui prinț Hohenzollern au făcut-o cu dorința expresă ca toate familiile princiere românești să fie excluse veșnic de a aspira la domnia țării.

Carp i-a mai spus regelui că românii au ridicat așa de sus Coroana României, încredințând-o unei familii ilustre din Europa, tocmai ca nicio familie princiară românească să nu aspire la ea. Deci, P. P. Carp spuse regelui că o căsătorie între principele Ferdinand și Elena Văcărescu nu trebuie să aibă loc cu niciun chip, îndeosebi că „delicata” poetă era bine cunoscută în societatea

² Lilly Marcou, *Carol al II-lea al României. Regele trădat*, Editura Corint, 2002, București, prefață de Acad. Dan Berindei, traducere și note de Elena Zamfirescu, p. 31.

³ *Ibidem*.

⁴ Gheorghe I. Bodea, *op. cit.*, p. 20.

⁵ *Ibidem*.

Reșpândă bucureșteană că s-a prostituat cu mulți tineri: „toți tinerii au avut-o pe bani, și nu pentru mulți bani”⁶. Ca și cum faptul că Elena Văcărescu era bine cunoscută ca și curvă nu ar fi fost suficient, același P. P. Carp, în convorbirea avută cu regele Carol I, i-a mai spus acestuia că un unchi al „nobilei poete” Elena Văcărescu, care semna o rubrică în presa mondenă sub pseudonimul *Claymoor*, era cunoscut de toată lumea ca un „pederast pasiv”⁷.

– Cum ar fi, sire, ca unchiul viitorului rege al României să fie un poponar?, îl puse la colț Carp pe regele Carol I.

Carol I, ce era de partea soției sale în cazul de care vorbesc, răspunse la obiecțiile lui Carp cum a răspuns și generalului Gheorghe Manu: că lui îi este greu să se pună de-a curmezișul „fericirii” unui om! Mai ales că acel „om” era nepotul său și principele moștenitor al tronului României...!

Un alt așa-zis argument adus de Carol I, în discuția cu P. P. Carp, a fost acela că, în cazul unei căsătorii cu Elena Văcărescu, dinastia încarnată de el ar deveni mai populară în România, iar românii nu ar mai tot zice: „Neamțul... Neamțul...”. Așadar, P. P. Carp, Gheorghe Manu și Lascăr Catargiu l-au obligat pe rege să interzică căsătoria dintre Ferdinand și Elena Văcărescu, și nu el, din proprie voință.

Ca să nu mai spunem că Lilly Marcou ne îndeamnă să credem că cel ce-a luat „marea decizie” a alungării urmașei Văcăreștilor din România a fost chiar prințul amoretat, Ferdinand, care, ca un bărbat puternic ce era, i-a spus regelui că „ar fi bine ca Elena Văcărescu să nu mai stea în preajma reginei”⁸. În cazul lui Lilly Marcou, avem de-a face cu o mistificare crasă, specifică acestei autoare, care nu are nicio rezervă în a minți și răstălmăci evenimentele pe care le descrie, interpretându-le tendențios.

Cu câteva rânduri mai sus, înainte de a ne vorbi de „eroica” decizie a lui Ferdinand comunicată lui Carol I cum că ar fi bine ca Elena Văcărescu să fie izgonită de la Curtea regală, Lilly

---

⁶ *Ibidem*.

⁷ *Ibidem*.

⁸ Lilly Marcou, *op. cit.*, p. 32.

Marcou ne spune că, la 1891, aflat la Sigmaringen, Ferdinand a scris câteva scrisori Elenei Văcărescu, „misive disperate pline de pasiune”⁹, în care cei doi își jurau „devotament etern”¹⁰. Pentru Elena Văcărescu, Ferdinand era „Tagi-Gangi, Nando, căpitanul Yoi, Yoi”, în vreme ce, pentru prinț, ea era „Moloch-ul iubit sau Kreutchen”¹¹.

Somat de cei doi mari oameni politici, dar și mari români, P. P. Carp și Lascăr Catargiu, ce aveau responsabilitatea guvernării țării în acei ani, Carol I se supune necondiționat. Regina Elisabeta este izgonită din țară doi ani de zile, ca una ce a încurajat puternic idila prințului moștenitor, iar Elena Văcărescu e nevoită, și ea, să părăsească țara, plecând în Franța (1891). E posibil ca regele Carol I să fi fost „convins” să lichideze definitiv „marea poveste de iubire” a prințului moștenitor și de împăratul Germaniei, Wilhelm II, care l-a trimis la București pe Bernhard von Bülow, viitorul cancelar (1900 – 1909), să-i comunice regelui cum că el, Wilhelm, e împotriva căsătoriei lui Ferdinand cu „nabila” urmașă a mării familii a Văcăreștilor. Credem că rolul hotărâtor în rezolvarea acestei chestiuni urâte, în care s-a făcut de râs regina Elisabeta, dovedind o lipsă de judecată reală, cât și o inconștiență certă, l-a avut primul ministru, Lascăr Catargiu, salvatorul tronului lui Carol I, deci și a dinastiei Hohenzollern-Sigmaringen, în martie 11, 1871. Lascăr Catargiu, excedat de insistențele reginei Elisabeta ca legătura Ferdinand – Elena Văcărescu să fie oficializată printr-o căsătorie, a declarat reginei: „Aiasta nu se poate, Maiestate. Sau se poate, dar să o facă, dar dumnealui va rămâne un simplu particular”. Deci, concluziona Lascăr Catargiu, Ferdinand să fie îndepărtat din postura de prinț moștenitor dacă s-ar căsători cu Elena Văcărescu.

Și regina Maria, în *Memoriile* sale, prezintă sintetic rolul avut de regina Elisabeta în desfășurarea poveștii Ferdinand – Elena Văcărescu. Astfel, aflăm cum că regina Elisabeta, „cu firea

---

⁹ *Ibidem.*

¹⁰ *Ibidem.*

¹¹ *Ibidem.*

Respectivă, nu aș avut cum să stea contra „unei așa de romantice întâmplări”¹³, mai ales că Ferdinand „se îndrăgosti”¹⁴ de cea mai iubită dintre domnișoarele de onoare ale ei. Maria, proaspăt logodită cu Ferdinand, a vizitat-o pe Elisabeta „înainte de a pleca la Sigmaringen pentru nuntă”¹⁵, la Neu Wied, unde Elisabeta „era atunci bolnavă”¹⁶. „Boala” reginei Elisabeta era una diplomatică, dar, la acea vreme (1892), viitoarea regină Maria nu avea de unde s-o știe. Drept urmare, ea o credea pe Elisabeta foarte bolnavă, bolnavă, desigur, deoarece „regina pusese atâta la inimă nefericita întâmplare, încât i se zdruncinase cu totul sănătatea și, timp de doi ani fu nevoită să stea la pat sau să fie purtată într-un jeț cu rotile”¹⁷. Desigur, „boala” reginei Elisabeta era una de natură isterică de vreme ce însăși adolescenta Maria va nota mai târziu cum că Elisabeta „nu mai putea umbla sau își închipuia că nu mai putea”¹⁸. Aceeași tânără Maria, aflată în pragul căsătoriei cu prințul Ferdinand, era convinsă de natura psihică a așa-zisei boli a Elisabetei, care nu voia cu niciun chip „să stea în picioare, nici să facă un pas. Sta toată ziua în pat și picta, picta fără a se odihni”¹⁹.

Și Ferdinand, pentru a i se „vindeca” inima „rănită”, fu trimis de Carol I într-un lung periplu european în Belgia, Olanda, Germania, pentru ca la Kassel, în Germania, să-l ajungă din urmă „ursita”²⁰, prințesa de Edinburgh, Maria, ce nu știa, atunci, că Ferdinand „călătorea pentru mângâierea inimii lui frânte”²¹.

---

¹² Maria, Regina României, *Povestea vieții mele*, vol. I, Editura Eminescu, Piața Presei Libere 1, București, 1991, traducere din limba engleză de Margarita Miller-Verghi, Ediție îngrijită și note de Ioana Cracă, p. 326.

¹³ *Ibidem*.

¹⁴ *Ibidem*.

¹⁵ *Ibidem*.

¹⁶ *Ibidem*.

¹⁷ *Ibidem*, p. 328.

¹⁸ *Ibidem*, p. 330.

¹⁹ *Ibidem*.

²⁰ *Ibidem*, p. 328.

²¹ *Ibidem*.

În lunile în care Ferdinand a bătuit prin Europa, Carol I, ca și oamenii politici români, s-a gândit că prințul moștenitor va putea reveni în țară doar proaspăt căsătorit cu o odraslă dintr-o casă regală europeană.

Elena Văcărescu în *Memoriile* sale n-a făcut nicio trimitere, dar absolut niciuna, la marea ei poveste de „iubire” cu prințul Ferdinand, moștenitorul tronului României²². Sau, poate, editorii *Memoriilor* sale au eliminat povestea ei de dragoste cu Ferdinand, iar dacă au făcut-o, cu greu înțeleg rostul unei asemenea eliminări. Întreb: dacă urmașa Văcăreștilor n-a scris niciun rând despre idila ei cu Ferdinand? De ce?

Cu o dublă origine ilustră – a Văcăreștilor, după tată, Ion Văcărescu, „pe al cărui mormânt, națiunea admiratoare înscrisese aceste cuvinte: Ion Văcărescu, Părintele poeziei române”²³, și a Fălcoienilor „prezenți în toate cronicile de altădată ale Valahiei”²⁴, Elena Văcărescu era extrem de conștientă și mândră că s-a născut „într-o foarte veche și vestită familie de boieri”²⁵. În *Memoriile* sale, Elena Văcărescu vorbește de regele Carol I, de regina Elisabeta, de Maiorescu, de Eminescu și Alecsandri, de Caragiale, B. P. Hașdeu și geniala lui fiică, Iulia Hașdeu, ca să citez doar câteva din marile nume ale culturii și istoriei României de la sfârșitul secolului XIX. Dar nimic despre marea ei iubire pentru Ferdinand!!!

De la Elena Văcărescu aflăm că regina Elisabeta îl aprecia mult mai mult pe Vasile Alecsandri, pe motivul „că era mai ușor de înțeles”²⁶, decât pe Mihai Eminescu, care i se părea lui Carmen Sylva „inaccesibil”²⁷. Eminescu era „inaccesibil” reginei Elisabeta,

²² Vezi Elena Văcărescu, *Memorii*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1989, Selecție și traducere din limba franceză de Aneta și Ion Stăvăruș, prefață și note de Ion Stăvăruș.

²³ *Ibidem*, p. 22.

²⁴ *Ibidem*, p. 24. Cel mai îndepărtat strămoș pe linie maternă al Elenei Văcărescu este de la sfârșitul secolului al XVI-lea, din vremea lui Mihai Viteazul, Petru-logofăt din Fălcoi.

²⁵ *Ibidem*, p. 21.

²⁶ *Ibidem*, p. 42.

²⁷ *Ibidem*.

Respecta Elena Văcărescu, pe motiv că „înalta” față regală nu cunoștea „in profunzime”²⁸ limba română. Regina Elisabeta i-a mărturisit de mai multe ori Elenei Văcărescu, că, în urma vizitei pe care i-a făcut-o Mihai Eminescu, a rămas cu o viziune obsesivă ce i-o lăsase marele poet: „tânăr încă și aplecat asupra genunei”²⁹.

De asemenea, regina a înțeles că din tot ce i-a oferit poetului în vizita de la palat, acestuia i-a făcut plăcere „ceașca de ceai pe care i-am servit-o eu însămi”³⁰. Și că, pe tot timpul întâlnirii, regina Elisabeta a avut o stare interioară deosebit de ciudată „ceea ce semăna cu sentimentul unui zeu servit de o muritoare”³¹.

Vizita lui Eminescu la regina României fusese intermediată de Titu Maiorescu, așa cum va consemna acesta în *Însemnările zilnice*. Elisabetei, ne mărturisește Elena Văcărescu, Mihai Eminescu i se păruse „neliniștit și răvășit”³², tenebros, ca venit din altă lume. Carmen Sylva avea convingerea sigură că marele poet îi amintea „de Manfred și de Faust, de chipurile palide și răvășite ale marilor romantici”³³. Elena Văcărescu mai consemna că Titu Maiorescu, în vederea vizitei lui Eminescu la regina Elisabeta, încercase să-l convingă pe Eminescu să accepte din partea prietenilor „un costum mai deschis”³⁴. Poetul a refuzat indignat oferta lui Maiorescu, declarându-i: „Ori mă va primi așa cum sânt, ori nu merg deloc la ea”³⁵. Elenei Văcărescu, aceeași Elisabeta i-a mărturisit că Eminescu a avut pe tot timpul întâlnirii „acel vag surâs crispat și copilăresc ce se zărește pe portretul lui Shelley”³⁶. Și că, la întâlnire, i-a „sărutat grăbit mâna”³⁷, aruncându-i priviri pătrunzătoare. Eminescu îi

---

²⁸ *Ibidem.*

²⁹ *Ibidem.*

³⁰ *Ibidem.*

³¹ *Ibidem.*

³² *Ibidem*, p. 41.

³³ *Ibidem.*

³⁴ *Ibidem.*

³⁵ *Ibidem.*

³⁶ *Ibidem.*

³⁷ *Ibidem.*

spusese reginei Elisabeta „că o „compătimizește”³⁸ pentru că nu cunoaște „Moldova sa natală”³⁹. De asemenea, regina Elisabeta i-a spus Elenei Văcărescu că persoana ei nu i-a trezit lui Mihai Eminescu „nici simpatie nici interes”⁴⁰ și că toată viața imaginea marelui poet îi va apărea ca „imaginea poetului însuși”⁴¹, venit pe pământ dintr-o altă lume. Eminescu avea „vocea răgușită, ca a turturelelor spre toamnă”⁴², i-a spus mai târziu Elisabeta Elenei Văcărescu. Când regina i-a laudat versurile, aflăm că geniul cultural al Națiunii române „a înălțat din umeri”⁴³, declarându-i: „versurile se desprind din noi ca frunzele moarte din copac”⁴⁴. Mai aflăm amănuntul prețios cum că viitorul poet național a primit ceașca de ceai oferită de regina Elisabeta „cu stângăcie, însă cu blândețe”⁴⁵. Eminescu avea fața obosită, „obrajii brăzdați de riduri albastrii, gura foarte expresivă, cu buze fine”⁴⁶, fapt ce ar fi dovedit „oboseala unei tinereți trăită fără bucurie”⁴⁷. Eminescu avea degetele „lungi și înghețate”⁴⁸, iar ceașca de ceai oferită de regină a băut-o „cu sete”⁴⁹. Portretul făcut lui Mihai Eminescu de regina Elisabeta, și pe care Elena Văcărescu ni l-a transmis prin *Memoriile* sale, e valoros și veridic în cel mai înalt grad. El conține detalii prețioase, în ciuda banalității acestora, despre poetul național al poporului român.

Revin, dându-vă de știre că, în 1892, prințul Ferdinand se afla în Germania, sub pretextul de a-și perfecționa pregătirea militară. În realitate, Ferdinand fusese trimis s-o uite pe Elena Văcărescu și să i se găsească o soție. În primăvara aceluiași an,

---

³⁸ *Ibidem*.

³⁹ *Ibidem*.

⁴⁰ *Ibidem*.

⁴¹ *Ibidem*.

⁴² *Ibidem*, pp. 41 – 42.

⁴³ *Ibidem*, p. 42.

⁴⁴ *Ibidem*.

⁴⁵ *Ibidem*.

⁴⁶ *Ibidem*.

⁴⁷ *Ibidem*.

⁴⁸ *Ibidem*.

⁴⁹ *Ibidem*.

Respectiv, Ferdinand se întâlnește, la München, cu Maria, nepoata reginei Victoria, fiica celui de-al doilea fiu al acesteia, Alfred.

Maria venise într-un periplu german cu mama sa, însoțită de toți copiii săi. Întâlnirea Maria – Ferdinand fusese „cu grijă planuită”⁵⁰ în primăvara anului 1892, ne spune în memoriile sale regina Maria, cu toate că ea, la momentul întâlnirii cu Ferdinand, nu știa „nimic”⁵¹. Adolescenței Maria i se părea că în aerul primăverii, la München, plutea „în văzduh o tainică însuflețire”⁵². Între excursii, plimbări cu trăsura, vizite prin muzee și teatre, Maria se vedea des cu Ferdinand deoarece se pusese la cale de maică-sa și împăratul Wilhelm „să ne vedem cât se putea de mult”⁵³. Prințul Ferdinand îi apărea Mariei extrem de timid, de o „sfială chinuitoare”⁵⁴, fapt ce-l făcea să râdă „mai mult ca de obicei”⁵⁵. Peste ani, Maria va nota că timiditatea lui Ferdinand a atras-o, trezindu-i în ea instinctul de a-l ajuta și proteja! Mai aflăm de la Maria că, în acea primăvară, la München, i se părea că „plutea dragostea în văzduh”⁵⁶, faptul fiind dovedit de buchetul „de trandafiri roz”⁵⁷ oferit de Ferdinand, de plimbări sub lumina lunii, mână în mână, umăr lângă umăr... Totul, firește, sub supravegherea atentă a mamei Mariei, care-și vedea împlinite așteptările. Cei doi tineri amorezi, ne mărturisește Maria, erau de o ignoranță absolută și „într-o necunoaștere a realităților vieții”⁵⁸, necunoaștere pe care viitoarea regină nu ezită să o condamne deoarece educația ei și a lui Ferdinand i se părea „întemeiată numai pe păreri și înșelăciuni, o zugrăvire a vieții, pe de-a-ntregul neadevărată”⁵⁹.

---

⁵⁰ Maria, Regina României, *op. cit.*, vol. I, p. 280.

⁵¹ *Ibidem.*

⁵² *Ibidem.*

⁵³ *Ibidem.*

⁵⁴ *Ibidem.*

⁵⁵ *Ibidem.*

⁵⁶ *Ibidem*, p. 281.

⁵⁷ *Ibidem.*

⁵⁸ *Ibidem.*

⁵⁹ *Ibidem.*

Acolo, în acea primăvară de neuitat pentru cei doi amorezi, în minunatul oraș München, împins de la spate de doamne din familia imperială germană, „sfiosul principe”⁶⁰ Ferdinand a reușit să-și învingă timiditatea excesivă și i-a făcut Mariei „propunerea de căsătorie”⁶¹. Timiditatea lui Ferdinand, de care vorbește viitoarea regină Maria, era cu adevărat ieșită din comun de vreme ce peste decenii ea încă se întreba că nu poate să înțeleagă „cum a găsit el curajul să-mi facă propunerea de căsătorie”⁶², la care a dat un răspuns „fără meșteșug „da””⁶³. „Da” care, nu-i așa, aflăm că i-a pecetluit „soarta”⁶⁴ nevinovatei, nobilei nepoate a reginei Victoria! Cererea lui Ferdinand și „Da-ul” Mariei s-au petrecut în luna noiembrie 1892, urmată de logodna fericită în îndrăgostiți sub privirea ocrotitoare, binevoitoare a Kaizerului Wilhelm al II-lea.

În onoarea lui Ferdinand și Maria împăratul german, ne mărturisește nepoata reginei Victoria, a dat „un mare banchet... pe insula Păunilor, o frumoasă insulă pe unul din locurile din Potsdam”⁶⁵. Între urale, felicitări, valurile de șampanie, Mariei i se părea „că eram fericită”⁶⁶! „I se părea”, va nota cu sinceritate Maria, căci logodna și apoi căsătoria cu Ferdinand o rupea de viața ei veche. Tristețea, aflăm, era adâncă pentru că știa că va trebui să se despartă de sora ei, „Ducky”, de care o lega o mare iubire!!! Când înțelegea că „da-ul” rostit o va despărți de iubita ei soră Ducky, un „da” spus „fără multă chibzuință”⁶⁷, Maria regreta că și-a legat viața de un „om aproape necunoscut”⁶⁸. Tristețea Mariei, ca și a lui Ducky, în acea seară de banchet dat cu ocazia logodnei cu Ferdinand, se va risipi repede. Căci, chiar în acea

---

⁶⁰ *Ibidem.*

⁶¹ *Ibidem.*

⁶² *Ibidem.*

⁶³ *Ibidem.*

⁶⁴ *Ibidem*, p. 282.

⁶⁵ *Ibidem.*

⁶⁶ *Ibidem*, p. 283.

⁶⁷ *Ibidem.*

⁶⁸ *Ibidem.*